

gjort mere ligelig Ret og Skjel mellem de forskjellige Landsdeles Beboere, end Tilfaldet er nu, da vi have et Løstsystem for Banerne Vest for Store Belt og et andet for Banerne Ost for Store Belt.

Spørger man nu om de Vilkaar, hvorpaa Afslutningen foretaas at skulle foregaa, da har alt den foregaaendeALER erkjendt — og jeg kan fuldstændig slutte mig dertil —, at de i det Hele ere saa rimelige og billige, som man overhovedet kan komme til i et saadant Forhold. Det er meget vanskeligt fuldkommen npiagtig at opgjøre en Beregning over, hvad der vil være den rette Pris for Jernbanerne, og ærede Medlemmer ville have set af de forskjellige Afstykker, der foreligge, at Beregningen kan foretages paa forskjellig Maade, opføres paa en forskjellig Basis, og derefter bringe et lidt forskjelligt Resultat. Selskabet har henvendt sig til Direktør Evermoes og anmodet ham om at foretage en Opgjørelse, og han er, som det vil ses af Motiverne, kommen til det Resultat, at der bydes Selskabet 3 pSt. for lidt. Jeg anser det for omtvisteligt, om denne Beregning er fuldkommen rigtig; Direktør Evermoes gaar saaledes ud fra, at de nye Statsobligationer strax ville opnaa samme Kurs som Ostifternes Kreditforeningsobligationers 1ste Serie, hvilke han da sætter til 96, og mener, at de i Aarenes Løb ville gaa op til 98, og han regner da en Middelskurs af 97; men om dette er fuldkommen rigtig, kan vistnok omtvistes. — Kursen for Ostifternes Kreditforeningsobligationer er for Dieblckett 97, og jeg anser det for rimeligt, at Kursen paa disse Obligationer, naar man nærmer sig Aarhundredets Slutning, vil være naaet op til 99, om ikke 100, saa at altsaa en Middelskurs af 98 vilde være rigtig. Altsaa, det giver et lidt forskjelligt Resultat, om ikke nogen megen stor Forskel, saa dog nogen. Jeg rævner imidlertid dette kun for at vise, at det beror paa de forskjellige Forudsætninger, hvorfra man gaar ud, og som ikke kunne opgives med fuldkommen Npiagtighed, om man maa sige, at der bliver betalt lidt for Meget eller lidt for Lidt. Efter min Formening er Staten ved sit Tilbud gaaet Selskabet saa nær, som den paa nogen Maade bør gaa, og jeg tror dette ikke blot, fordi Direktør Evermoes er kommen til det Resultat, at der i Grunden betales 3 pSt. for lidt — efter min Formening vilde det paa dette Grundlag snarere blive omtrent 2 pSt. —, men jeg kommer paa en helt anden Basis, nemlig ved at gaa ud fra den sandsynlige fremtidige Indtægt af Banerne og den Udgift, Staten vil faae til Forrentning af Obligationerne, til det Resultat, at der ligeledes paa denne Basis maa siges, at det der er budt, snarere er en Ubetydelighed for lidt. Jeg tror som sagt ikke, man kan sige, at det er saa meget for lidt, at det bliver ubilligt; men jeg tror paa den anden Side ikke, der kan være Tale om at gaa Selskabet nærmere, end flet er ved dette

Forflag, navnlig fordi det ogsaa maa erindres, at Staten tillige erhverver Reservecapitalen, for hvilken der ikke beregnes noget særligt Vedelag, og Reservecapitalen antages nu at udgjøre 1,400,000 Kr., altsaa en ret betydelig Sum. Men under alle Omstændigheder er der et Punkt, som jeg maa tillægge meget stor Betydning, nemlig den Omstændighed, at det ikke er Selskabet, der har ønsket at sælge, men det er Staten, der har ønsket at købe, og Selskabets Nærbestyrelse udtaler jo udtrykkelig overfor Finansministeriet, at den som Repræsentant for Selskabet mener, at Selskabet selv helst vilde bevare Forholdet, som det er, indtil Aaret 1900. Under disse Omstændigheder tror jeg, at man navnlig skal vogte sig for at gaa Selskabet for nær, naar Forholdet er det, at det er Staten, der ønsker at købe, og Aktionærene erklære sig villige til at gaa ind paa dette Omst. uagtet det ikke stemmer med deres eget personlige Omst. Jeg maa saaledes varmt anbefale det foreliggende Lovforslag væsentlig til usorandret Vedtagelse. — Der er et enkelt Punkt, hvor jeg har nogen Tvivl, om det foreslaaede just ubetinget er det Rette, og det skulde være mig kjert at høre en nærmere Udtalelse om dette Punkt af den høitærede Finansminister. Det er nemlig dette, at de nye Obligationer foreslaas amortiserede aarlig med en Tyvendedel af Beløbet. Følgen heraf vil blive den, at der i de første Aar vil blive en temmelig betydelig Merudgift udover, hvad Banerne give, at denne Udgift efterhaanden vil blive aftagende, og at man mod Aarhundredets Slutning vil komme til et betydeligt Overskud af Indtægten. Det forekommer mig, at det vistnok kunde være nok saa hensigtsmæssigt, om man amortiserede paa vanlig Vis med et fast Beløb til Renter og Amortisation, hvoraf altsaa udredes 4 pSt. i Rente af den tilbageværende Del af Obligationerne og Resten benyttes til Amortisation; Resultatet vil jo i og for sig for Aktionærene væsentlig blive det samme. Forholdet vil blive det, at Amortisationen i den første Tid vil koste noget mindre aarlig, medens den til Gjengjæld i de senere Aar vil koste saa meget mere. Men da ingen Obligationseier med Sikkerhed kan regne paa, naar hans Obligation vil blive udtrukket, kan man neppe sige, at Nogen vil blive brystholden, og dersom man vilde ordne Forholdet paa denne Maade, vilde man komme til en aldeles jevn, ligelig Betaling for hele denne Periode af 20 Aar. Det forekommer mig, som om dette vilde være nok saa hensigtsmæssigt som den her foreslaaede Amortisationsmaade, og jeg ønskede i alt Fald gjerne at høre, om den høitærede Finansminister maatte have særlige Indvendinger imod den Maade at amortisere paa, som jeg her har nævnt. — Det hedder i Slutningen af § 1: „Naar Overdragelsen af Banerne til Staten har fundet Sted, blive disse i alle Henseender at betragte som Led af det bestaaende